

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016, č. j. 940/DS/2016, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 7. 2016, č. j. 42 A 26/2016 – 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou brojil proti rozhodnutí žalovaného vydanému v přestupkové věci. Krajský soud v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) řízení o žalobě podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil. Svůj postup odůvodnil tím, že žalobci vznikla spolu s podáním žaloby povinnost uhradit soudní poplatek. Jelikož ji žalobce nesplnil, vyzval ho krajský soud usnesením ze dne 13. 7. 2016, č. j. 42 A 26/2016 – 11 (dále jen „výzva“), aby soudní poplatek ve výši 3.000 Kč zaplatil, a současně ho poučil o tom, že nebude-li soudní

poplatek ve stanovené lhůtě uhrazen, dojde k zastavení řízení. Dle odůvodnění napadeného usnesení byla žalobci výzva doručena dne 18. 7. 2016 vhozením do schránky. Žalobce však výzvě nevyhověl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž tvrdí, že soudní poplatek zaplatil dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci, a tudíž měl krajský soud postupovat podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a napadené usnesení zrušit.

[3] Stěžovatel uvádí, že soudní poplatek byl na účet krajského soudu připsán dne 3. 8. 2016. Ze sledování průběhu doručování písemnosti je dle stěžovatele zřejmé, že napadené usnesení bylo podáno (k poštovní přepravě) dne 28. 7. 2016, následně byl dne 1. 8. 2016 učiněn první pokus o jeho doručení a téhož dne bylo vloženo do poštovní schránky adresáta. K uplynutí desetidenní lhůty pro uplatnění fikce doručení ani k faktickému doručení napadeného usnesení tak nedošlo dříve než dne 6. 8. 2016, kdy stěžovatel písemnost našel ve své poštovní schránce. Na písemnost tedy nelze hledět jako na doručenou dříve než dne 6. 8. 2016. Nadto stěžovatel podotýká, že při uplatnění zákonné podmínky uložení písemnosti na poště by fikce doručení nemohla nastat před dnem 10. 8. 2016. K prokázání svých tvrzení stěžovatel dokládá printscreen aplikace Track & Trace společnosti Česká pošta a. s. Podmínky pro aplikaci § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích byly dle stěžovatele splněny.

[4] Stěžovatel dále namítá, že soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatil. S výzvou se totiž seznámil dne 30. 7. 2016, přičemž k zaplacení soudního poplatku mu byla stanovena pětidenní lhůta. Soudní poplatek byl tedy zaplacen včas a napadené usnesení navíc bylo vydáno ještě před uplynutím soudem stanovené lhůty. Výzva nemohla být doručena fikcí, neboť byla do schránky vhozena pouhých pět dní po jejím vyhotovení.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry a postupem krajského soudu. Nemá sice k dispozici soudní spis, je však přesvědčen o tom, že stěžovatelovy námitky jsou ryze účelové. Stěžovatel dle žalovaného vychází z nesprávné premisy, že výzva i napadené usnesení jsou písemnostmi, které musí být doručovány do vlastních rukou. Tak tomu však není. Obě písemnosti tak byly správně doručovány způsobem podle § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), tedy vhozením do stěžovatelovy schránky. Okamžikem vhození byly doručeny. Výzva byla doručena dne 18. 7. 2016 a napadené usnesení dne 1. 8. 2016, kdy také nabylo právní moci. Stěžovatelova úvaha, že soudní poplatek zaplatil přede dnem nabytí právní moci napadeného usnesení, je chybná. Závěrem žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako zcela nedůvodnou a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[8] Společným jmenovatelem obou stížných námitek je posouzení otázky, kdy byly stěžovateli výzva a napadené usnesení doručeny – zda v okamžiku jejich vhození do schránky, okamžikem uplatnění fikce doručení nebo ve chvíli, kdy se stěžovatel s jejich obsahem fakticky seznámil.

[9] Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. „[d]o *vlastních rukou se doručují písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud*“. Podle soudního řádu správního se přitom do vlastních rukou doručuje pouze rozsudek (§ 54 odst. 3 s. ř. s.).

[10] Krajský soud tedy neměl ze zákona povinnost doručovat stěžovateli výzvu a napadené usnesení do vlastních rukou (tj. obálkou typu I.) postupem dle § 49 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., neboť nešlo o rozsudky. Dle pokynů založených na č. l. 9 a 14 spisu krajského soudu měly být stěžovateli výzva i napadené usnesení doručeny obálkou typu III.

[11] Obálka typu III. je určena pro doručování tzv. jiných písemností ve smyslu § 50 o. s. ř. (v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje např. na své rozsudky ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 As 16/2010 – 69, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 35/2015 – 68; dostupné stejně jako ostatní zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). Podle § 50 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., „[n]ezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem používané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti“ (důraz přidán). Není tudíž rozhodné, kdy se stěžovatel s písemností fakticky seznámil, a vzhledem k tomu, že nebylo doručováno postupem podle § 49 o. s. ř., neuplatnila se ani fikce doručení dle odst. 4 téhož ustanovení.

[12] Lze tedy konstatovat, že výzva ani napadené usnesení neměly být stěžovateli doručovány do vlastních rukou, neboť tak nestanovil zákon ani nenařídil soud. Obě písemnosti měly být doručovány obálkou typu III. vhozením do poštovní schránky stěžovatele. Nejvyšší správní soud na základě doručenek založených na č. l. 9 a 13 spisu krajského soudu ověřil, že tento postup byl v obou případech dodržen.

[13] Výzva byla stěžovateli doručena v pondělí 18. 7. 2016 vhozením do jeho poštovní schránky. Pětidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula v pondělí 25. 7. 2016 (neboť dle § 40 odst. 3 s. ř. s., případně-li poslední den lhůty na sobotu, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve stanovené lhůtě ani později do dne vydání napadeného usnesení výzvě nevyhověl, byly naplněny

předpoklady pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Tvzení stěžovatele, že soudní poplatek uhradil ještě před uplynutím lhůty nebo že krajský soud vydal napadené usnesení v jejím průběhu, jsou zcela lichá.

[14] Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích „[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“

[15] Napadené usnesení bylo vhozeno do stěžovatelovy poštovní schránky dne 1. 8. 2016 (což ostatně uvádí také stěžovatel ve své kasační stížnosti) a tohoto dne bylo také doručeno. Doručením současně nabylo právní moci (§ 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 5 s. ř. s.). Soudní poplatek ve výši 3.000 Kč byl na účet krajského soudu připsán až dne 3. 8. 2016 (viz záznam o složení na č. 1. 20 spisu krajského soudu), což stěžovatel nikterak nerozporuje. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek byl stěžovatelem zaplacen až dva dny poté, co napadené usnesení nabylo právní moci, nebyly splněny předpoklady pro jeho zrušení krajským soudem dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Stěžovatel tedy nemohl být se svou kasační stížností úspěšný.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu řízení. Procesní úspěch ve věci je třeba připsat žalovanému, který ostatně sám Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně advokáta za jeden úkon, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud vycházel např. ze svého rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012 – 35, a nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, z nichž plyne, že náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem lze jen velmi výjimečně označit za důvodné, neboť orgány veřejné moci - s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením - jsou většinou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Žalovaný je krajským úřadem, tedy velkým správním úřadem nutně vyřizujícím značné množství správních věcí. U takového úřadu je zásadně nutno požadovat, aby svými zaměstnanci s právním vzděláním zajišťoval všechny běžné úkony ve svých věcech před soudy. Vyjádření ke kasační stížnosti v této věci nenese žádné rysy mimořádné náročnosti. Náklady, které žalovanému v tomto řízení vznikly, tudíž nelze mít za účelně vynaložené. Žalovanému proto nebylo právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 24. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu